

Alena Čálková

Do průvanu za uši tatínci se nevěší

ilustrovala
Eva Sýkorová-Pekárková

Do průvanu za uši tatínci se nevěší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Čálková

Do průvanu za uši tatínci se nevěší – e-kniha

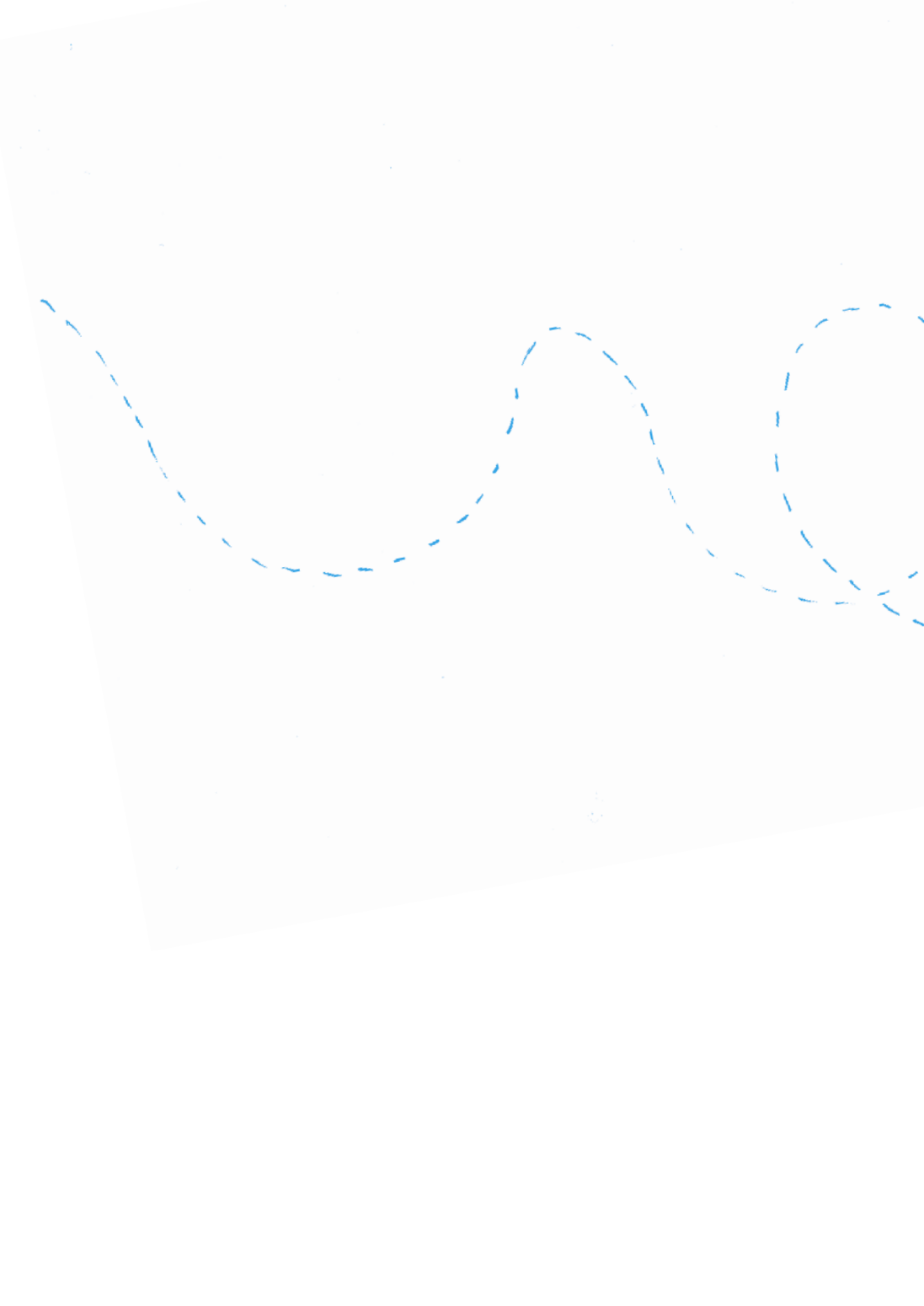
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alena Čálková

**DO PRŮVANU ZA UŠI
TATÍNCI SE NEVĚŠÍ**

Alena Čálková

Do průvanu za uši tatínci se nevěší

Ilustrovala
Eva Sýkorová-Pekárková

ALBATROS

OBSAH

KAPR PROTI KOSATCE	13
KOUPELNOVÉ PŘEKVAPENÍ	17
BRUNÍKOVA CESTA DO VÍLOVIC	28
TATÍNEK SE MUSÍ POLEPŠIT	35
TATÍNEK BOJUJE	38
TATÍNEK JE HRDINA	51
POZOR, VIZITA!	54
KRÁLOVSTVÍ KRÁLE KRISTIÁNA	56
OLYMPIJSKÉ ZLATO	62
JAK NA OKURKU?	68
PROČ PANÍ KOLÁŘOVÁ NEUMÍ NA KOLE	70
JE TO PODVOD!	75
V MLUVÍCÍ KANCELÁŘI	81
PRÁZDNÉ KAPSY	87
BRUNÍK A DOSPĚLKA V OHROŽENÍ	90
POMÁHAT JE PŘECE LEPŠÍ	92
ÚPLNĚ JINÁ SNÍDANĚ	97
TATÍNEK JE NAPRAVENÝ	99

V panelákovém bytě na sídlišti bydlí s rodiči sedmiletý kluk Bruno. Na školní fotografii byste ho viděli jako šklebícího se modrookého blondáka se šňůrkou na krku, na níž nosí uvázanou minipropisku. Protože Bruno nikdy neodchází z domu bez tužky a bez notýsku. Je totiž vyšetřovatelem ve výcviku. Nikdo z dětí, které na té třídní fotce jsou, o tom zatím nemá ani potuchy, dokonce ani paní učitelka, která už je natolik stará, že by nějaké to tušení mít mohla. Ale kdepak, netuší vůbec nic! Správný vyšetřovatel totiž pátrá inkognito, tedy v utajení. A to by zejména Brunovy spolužačky neunesly... Rozneslo by se to dřív, než by se Bruník dostal k nějakému pořádnému případu.

A tak je pro většinu spolužáků Bruno prostě divnej propiskáč. Zato pro maminku je Bruno princ z pohádky, protože má světlé kudrnaté vlasy, kterým by prý náramně slušela královská koruna. Pro tatínka je Bruno šampion. Tatínek dokonce říká, že Bruník je celý on, když byl malý, a že je i stejně mrštný a šikovný. Mohl by tedy posbírat všechny zlaté poháry a medaile z plavání, skoku do dálky i běhu na sto metrů, prostě všechny trofeje, které tatínkovi údajně vždycky sebrali přímo před nosem.

Ale Bruno nechce být ani princem, ani šampionem, Bruno chce být opravdovým detektivem! Jenomže v Brunově okolí se moc záhad nevy-skytuje. Poslední zajímavou pátrací akcí, kte-rou Bruno zdárně vyřešil, bylo záhadné mizení rozkvetlých orchidejí na společné chodbě v je-jich paneláku. I když zprvu nebylo jasné, jestli kytky po zálivce nemají extra výživnou sílu, kte-rá jim umožní létat, takže při první příležitos-ti zmizí otevřeným oknem ven, ukázalo se, že jde o přímo ukázkový případ k vyšetřování. Po čase se orchideje opět objevily na stojánku na chodbě, ale odkvetlé a seschlé. Nakonec se při domovní schůzi zjistilo, že kytky nejsou očaro-vané žádným kouzlem, ani neumí létat, ale že si je v nejhezčím rozkvětu tajně odnáší sousedka Pavelková. Vystavuje si je v oknech své staro-módní ložnice. A kdo na to přišel? Samozřejmě že Bruno, který neváhal při jakémkoliv hluku z chodby přisunout židličku ke kukátku u dveří a sledovat, co se za nimi děje.

Jenže se sousedkou Pavelkovou to nebylo všechno! Současně s vyřešením ztracených květin se rozlouskla i otázka úklidu společné chodby neboli sousedčiných bolavých zad. Paní

Pavelková totiž tvrdila, že jí ukrutná bolest zad nedovolí ani krok, vždycky když na ni s úklidem měla přijít řada. Celý týden se pak podle svých slov nemohla hnout, a o úklid se museli podělit ostatní sousedé. Tahle kamufláž by jí možná procházela až do dnešního dne, ovšem to by ji Bruno nesměl vidět na koupališti, kde stála nedočkavě ve frontě na zmrzlinu. A když se potom večer u stánku s párky v rohlíku vyhlásila slevová akce, paní Pavelková přímo trhala rekordy v běhu na sto metrů, čímž se ukázalo, že sousedům lže. Bruno si tehdy do notýsku pyšně zapsal: Případ Úklid úspěšně vyřešen. A to byla přesně ta chvíle, kdy ho sousedka Pavelková začala nesnášet.

A potom zase dlouho nic. Život běhal v poklidných kolejích, jak by řekla Brunova babička. Až se jednou objevilo něco, co si rozhodně žádalo Brunovu pozornost, a bylo úplně jasné, že jestli nezasáhne, u nich doma se stane velký průšvih.

KAPR PROTI KOSATCE

„Tatínku, ty jsi sebou dneska v noci zase házel jako kapr na suchu,“ usmála se maminka, když ráno při snídani nalévala z konvice čaj. Bytem voněly čerstvé vafle a tatínkova i Bruníkova aktovka už u botníku čekaly, až se konečně podívají ven. „Tobě se muselo zdát něco nevídaného!“

Tatínek se zakousl do rohlíku s máslem a s plnou pusou, jak se to nemá, odpověděl: „Tak o tom nic nevím, maminko. Já totiž v noci spím a nekontroluji ani sebe, ani tebe. Možná by sis ze mě měla vzít příklad...“

Samozřejmě že tatínkovi se maminciny raní otázky vůbec nelíbily. Poslední dobou se ho totiž vyptávala pořád na totéž — jestli se cítí dobře, jestli má pocit, že hluboce spí a nic ho netrápí. Občas se ho s úsměvem zeptala, zda v mládí netoužil být artistou na visuté hrazdě, protože to okolo půlnoci vypadalo, že trénuje

parádní číslo a že jestli to takhle půjde dál, bude si muset tatínek ustlat v obýváku. Maminka totiž rozhodně o žádnou noční estrádu nestojí. A tatínek už taky není nejmladší a měl by se nad sebou zamyslet, protože s jeho vysokým tlakem a nízkým sportovním talentem si akorát užene nějaké zranění.

„Možná se ti, tati, zdálo, že jsi ta kosatka, co uvízla na břehu a museli ji tahat řemeny zpátky do moře!“ vykřikl nadšeně Bruník a obratně napodoboval záchrannou akci. „Kdybych mohl, hned bych šel zjistit, jak se ti to mohlo stát.“

Tatínek se cítil hluboce dotčený.

„No dovol? Já a kosatka?! Vždyť každý den běhám... za mamikou... a ještě nedávno, a to ti maminka může z dobových fotografií potvrdit, jsem měl na rukách místo svalů kopce! Co kopce, Kilimandžára!“ povytáhl tatínek obočí a nadšeně zvedl pravou paži, která momentálně místo Kilimandžára připomínala spíše skalní převis. „Víš co, asi se to celé zdá naší mamince. Já to vidím jasně. Moje sny jsou v naprostém pořádku a nemusíte se o mě bát, ale mamince by možná neuškodil meduňkový čaj před spaním.“

„Jak myslíš, tatínku,“ vzdychla maminka a na čele se jí udělala nepěkná dlouhá vráska. „Chtěla jsem jen té záhadě přijít na kloub. Ale když je ti to jedno, už ti nic říkat nebudu, a ani starosti si dělat nebudu. A jestli chceš, tak se klidně přestěhuj do obýváku, já budu mít klid, a ty si